

Privé

© 2020 Wim van Miltenburg

ISBN: 978-94-6398-933-6

Afbeelding cover: Wim van Miltenburg

Auteur: Wim van Miltenburg

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, en/of openbaar gemaakt worden door middel van druk, fotokopie, microfilm, internet of op welke wijze dan ook, zonder schriftelijke toestemming van de auteur.

Wim van Miltenburg

Privé

Tijd, humor, liefde en leed

Gedichten

2020

Inhoud

Escapade	7
Meentweg	8
Gerōn	9
Zet	10
Memento mori	11
Vinken	12
Mijn Mona Lisa 2	13
Winkelen	14
Weerstand	15
Broertje	16
Obstinaat	17
Jakkeren	18
Poëzie	19
Bedriegen	20
Liegen	21
Geld	22
Macht	23
Liefde	24
Separatie	25
Anno 2019	26
Confrontaties	27
Uit coma	28
Versje	29
Mening	30
Vleuterweide	31
Dames en heren	32
Als het kalf	33
Kleurloos of kleurrijk	34
Zonder onzin	35
Wijn	36
Waar is dat land?	37

Ziek?	38
De Emmalaan	39
Mijn programma	40
Vandaag dacht ik.....	41
Bezint eer gij bemint.....	42
Expiratie	44
Heiligen op de tocht.....	45
De boetgezant	46
Nieuws.....	47
Natuur	48
Mijmering in de stilte.....	49
Ontwikkelingshulp.....	50
Ga heen.....	51
Doof	52
Volwassen	53
Ras.....	54
Oud.....	55
Winter in '66.....	56
In het labyrint	57
Hongeren en dorsten	58
Daar ging mijn weekend.....	59
Ik.....	60
Daarom	61
Anno 1977	62
Egoïst	63
Genezen	64
Reden.....	65
Alcoholist	66
Cirkel.....	67
Kans.....	68
Werkeloos.....	69
Karakter? Onwrikbaar	70
Basis	71
De mens en de natuur.....	72

Droombeeld	73
Eenzaam en alleen	74
Drang	76
Hardlopen.....	77

Escapade

We sjansen
in het vrije veld
en voelen voor elkaar.
We dansen.
Dit was niet voorspeld.
Wij: een zinnelijk paar.

Ik kus je
met mijn ogen dicht
en streel je warme rug.
Het lusje
los ik doelgericht
vaardig en vliegensvlug.

Ik lik je
in je naakte nek
en streel je zachte zij.
Je knikje
brengt me naar die plek.
We vrijen allebei.

We minnen
enige uren.
Dit is zoals ik scoor.
De zinnen
blijven niet duren.
Pas nu stel je je voor.

Meentweg

Toen ik in mijn jeugd op de Meentweg liep
naast een pony of een paard,
ik was bij ome Gerard en tante Fiep,
voelde dat als een bedevaart.

Vroeger was dit gemeente Oudenrijn.
Daarna de Meern en nu een wijk in de stad.
Herindelingen zijn niet altijd even fijn.
Maar ja, helaas, zo gaat dat!

Aan de Meentweg was ook een manege
waar 'de Voornruiters' werden onderricht.
Zij gaven daar rijcollege.
Alle hippisch zaken werden daar belicht.

We liepen richting de Heycopperkade
en we volgden ons spoor.
We moesten ons door de modder waden
en daarna onder de snelweg door.

De Meentweg was halverwege onverhard,
vol met kuilen, keien en plassen
en door de kolengrit grijs en zwart
met aan de rechterzijde landgewassen.

Links was een weiland met koeien en bomen
waar ik weleens speelde met mijn neef.
We mochten er eigenlijk niet komen,
zodat een boer ons vaak verdreef.

Na de tunnel rechts: een weide voor de beesten.
Na de tunnel links: de plek waar ik ben geboren.
Dit laatste is onbekend voor de meesten,
maar is geweest. Laat de toekomst maar gloren.